

a že žalobce má samozřejmě právo, by svou pohledávku na služném dobýval exekucí a že ani netvrdil, že by tato pohledávka byla nedobytna, nemůže oslabiti hořejší závěr právní, uváží-li se, že dovolatel protismluvním zastavením provozu zmařil účel smlouvy, jejíž nerozvázání a jejíž další trvání přičilo by se také všeobecné zásadě §u 1052 obč. zák.

Čís. 6594.

Výboru advokátní komory nepřísluší odvolání do usnesení vrchního zemského soudu, jímž změnou usnesení komorního výboru, zápis do seznamu kandidátů advokacie zamítajícího, zápis ten byl povolen na odvolání podle §u 30 adv. řádu.

(Plenární usnesení ze dne 17. prosince 1926, čís. pres. 563/26.)

Usnesením nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 1925, R II 7/26, čís. sb. n. s. 5685, bylo odmítnuto odvolání výboru moravské advokátní komory do usnesení vrchního zemského soudu, jímž bylo změnou rozhodnutí výboru advokátní komory vyhověno žádosti kandidáta advokacie o započtení doby do advokátní praxe, ježto nebylo uznáno oprávnění výboru advokátní komory ku odvolání. Podáním ze dne 19. března 1926 žádal výbor moravské advokátní komory presidium nejvyššího soudu, by otázka přípustnosti odvolání na nejvyšší soud proti výborem odepřenému, avšak vrchním zemským soudem povolenému zápisu do seznamu kandidátů advokacie nebo potvrzení advokátní praxe byla předložena plenárnímu senátu a odůvodnil svou žádost takto:

»Výbor moravské advokátní komory poukazuje především na to, že od trvání advokátního řádu v této otázce vydaná rozhodnutí skoro všeměs uznala přípustnost takového odvolání. Bylo tomu tak nejen v praxi bývalého nejvyššího soudního dvoru, ale i při rozhodnutích čsl. Nejvyššího soudu. Bud'te zde uvedena jenom dvě rozhodnutí Nejvyššího soudu a to rozhodnutí ze dne 17. srpna 1920, R II 209/20, jež se týkalo započtení vojenské služby kandidáta advokacie do advokátní praxe a rozhodnutí ze dne 26. října 1920, R II 343/20, jež se týkalo výborem odepřeného a vrchním zemským soudem povoleného zápisu do seznamu kandidátů advokacie. — V obou případech rozhodl nejvyšší soud o odvolání výboru advokátní komory proti rozhodnutí vrchního zemského soudu meritorně, ni z daleka nepomýšleje, že by výboru advokátní komory bylo oduznati právo odvolání proti rozhodnutí vrchního zemského soudu. — V četných jiných případech rozhodl Nejvyšší soud vždy v témž smyslu a též praxe bývalého Nejvyššího soudního dvoru byla táž. Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 1926, R II 7/26, o něž zde jde, odporuje tudíž naprosto dosavadní praxi a dle názoru podepsaného výboru nutno proti němu míti vážné pochybnosti. Rozhodnutí tvrdí, že dle §u 30 adv. ř. přísluší odvolání toliko proti odepření žádosti, tedy toliko postiženému kandidátu, nikoliv však výboru advokátní komory, jenž o žádosti rozhodl a není tedy vůbec stranou, nýbrž stolicí k rozho-

dování povolanou. Stolicí takové nepřísluší pak prý v řádu práva opravný prostředek, leda by výjimkou byl jí přiznán, což však musí v zákoně býti bezpochybným způsobem ustanoveno. Předem dlužno uvést, že výbor advokátní komory nelze klásti na roveň soudnímu nebo jinakému úřadu prvé stolice. — Advokátní komora skládá se dle §u 22 advokátního řádu z veškerých advokátů do seznamu zapsaných, kteří bydlí v obvodu komory a vyřizuje dle §u 23 své věci buď přímo ve valných hromadách nebo svým výborem. Advokátní komora a její výbor jsou tudíž orgány samosprávy advokátního stavu a s tohoto hlediska jsou — nehledíc k všeobecnému ustanovení §u 23 — v §u 27 vypočteny záležitosti příslušející advokátní komoře a v §u 28 záležitosti příslušející výboru komory. — Do působnosti tohoto spadá vésti seznam kandidátů advokacie, potvrzovati advokátní praxi a vydávati kandidátům advokacie legitimace k substituci. — Výbor vykonává tudíž dohled nad kandidáty advokacie a shodně ustanovuje § 41 jednacího řádu mor. advokátní komory a jejího výboru pod nadpisem »Vrchní dozor nad kandidáty advokacie«, že výboru náleží vrchní dozor nad kandidáty advokacie, jak potom § 41 blíže rozvádí. Výborem uplatňované právo odvolací jest proto oprávněno již s toho hlediska, když výbor pokládá se za zkrácena ve svém dozorčím právu rozhodnutím vrch. zemského soudu, měnicím jeho usnesení ohledně žádaného zápisu kandidáta advokacie nebo potvrzení praxe kandidáta advokacie. Rozhodnutí nejvyššího soudu, o němž jde, uvádí též rozhodnutí plenárního senátu bývalého nejvyššího soudního dvoru ze dne 15. února 1898 rep. nál. čís. 166, sb. čís. 26 a praví, že ono rozhodnutí nemůže zde mýlití, neboť důvodů nejvyšším soudem uváděných nevyvrací. — Leč právě ono rozhodnutí dokazuje dle názoru výboru přesvědčivě, že výboru odvolání proti rozhodnutí vrchního zemského soudu, měnicímu usnesení výboru, přísluší. — Neboť ustanovení §u 30 advokátního řádu, že proti odepřenému zápisu do seznamu kandidátů advokacie a proti výmazu ze seznamu a proti odepřenému potvrzení advokátní praxe mají účastníci právo odvolati se k vrchnímu zemskému soudu a od tohoto k Nejvyššímu soudu, nepraví nic jinak, než že shodná rozhodnutí lze ještě napadnouti odvoláním k Nejvyššímu soudu. — Z toho nelze však usuzovati, že by proti měnicímu rozhodnutí vrchního zemského soudu odvolání nebylo, jak rozhodnutí rep. nál. č. 166 blíže uvádí. Dlužno však též míti na zřeteli, že odvolání, které dle §u 30 advokátního řádu, pojednávajícího o opravných prostředcích proti odepření zápisu a proti potvrzení advokátní praxe, přiznáno jest »účastněným«, nevylučuje právo výboru odvolati se z rozhodnutí vrchního zemského soudu. — Již dle tohoto nelze výboru upírati odvolací právo a dále proto, že jeho odvolací právo plyne z dozorčího práva výboru nad kandidáty advokacie, jenž tudíž vůči rozhodnutí vrchního zemského soudu jest rovněž stranou »účastněnou«.

Jelikož byl rozpor mezi rozhodnutím čís. sb. 5685 a dřívějšími rozhodnutími nejvyššího soudu, jimiž byla odvolání výboru advokátní komory věcně vyřizována, přikázal první prezident nejvyššího soudu spornou otázku plenárnímu senátu, jenž ji rozhodl, jak uvedeno v právní větě.

D ů v o d y:

I. Vycházeti sluší z Šu 7 adv. řádu, který jedná o zápisu do seznamu a d v o k á t ů a předpisuje, že: po složení přísahy má si uchazeč vymoci zápis do seznamu advokátů, že není-li překážky, má mu výbor zápis povolit, a konečně že (doslova) proti o d e p ř e n í zápisu do seznamu advokátů přísluší účastníku (něm. dem Beteiligten) právo odvolání k advokátní komoře a od této k nejvyššímu soudu. Tož tedy předem přísluší odvolání i k nejvyššímu soudu jen proti o d e p ř e n í zápisu a za druhé, což z toho jako nutný logický důsledek samo sebou vyplývá, ale přece ještě výslovně jest řečeno, jen účastníku (singulár), kterýmž nikdo jiný nemůže býti rozuměn, než u c h a z e č. Z toho plyne, že výboru advokátní komory nepřísluší odvolání k nejvyššímu soudu ani proti povolujícímu rozhodnutí, a to z dvojího důvodu: jednak že odvolání přísluší jen proti odepření zápisu a jednak že výbor není účastníkem. To se srovnává i s jeho úředním postavením, neboť je-li rozhodujícím úřadem, nemůže býti zároveň účastníkem či stranou, nemůže míti v téže záležitosti dvojí postavení. Taková věc je možná, jak už v rozhodnutí ze dne 20. ledna 1926, č. j. R II 7/26 provedeno, jen tam, kde zákon rozhodujícímu úřadu právo opravného prostředku výslovně přiznal, jako na př. v Šu 15 nesp. pat. (§ 84 zák. o soud. org.) nebo v Šu 514/3 c. ř. s., což je pak výjimkou, jež analogicky rozšiřována býti nesmí, sice by se tou cestou rozšířila vůbec na všechny případy. Takové výjimky však zde zákon neustanovil.

Také je zřejmo, že výbor nemohl by se odvolávati do změňujícího usnesení advokátní komory už proto, že sám je její orgán, a sice nižší, kdežto valná hromada, která o jeho usnesení rozhoduje, jest orgán vyšší, a nesrovnávalo by se to s povahou věci, aby orgán nižší bral v odpor rozhodnutí orgánu vyššího, leda by zákonodárce, maje k tomu důležité příčiny, právo to mu výslovně přiznal, což se však, jak už shora vzpomenu, zde nestalo. Zřejmo, že zákonodárce případ, že uchazeči byl p r o t i p r á v u povolen zápis buď hned výborem nebo aspoň valnou hromadou komory, n e c h á v á p l a t i t i a nečiní žádného opatření, aby tu byl orgán, jenž by porušení práva postihoval, i ptáme-li se po důvodu, shledáváme, že to zákonodárce činí pouze a jedině i n f a v o r e m u c h a z e č e. Neustanovil žádný orgán, jenž by se měl odvolat proti povolujícímu usnesení toho kterého orgánu komorního, ačkoli to učiniti mohl, na př. tak, že by byl hájením zákona pověřil finanční prokuraturu, jak to činí při zápisech do obchodního rejstříku. Ale on neshledával, že by byly ohroženy nějaké veřejné neb jiné ochrany potřebné zájmy, bude-li povolen nějaký zápis proti právu, a stačilo mu, že pojistil nápravu toliko proti křivdě učiněné uchazeči, straně. Rozumí se, že to vše, co v Šu 7 předepsáno ohledně zápisu do seznamu advokátů, platí i o přepisu ze seznamu do seznamu v případě přesídlení dle Šu 21 adv. řádu.

II. Ale zápis do seznamu advokátů je důležitější věc, než zápis do seznamu kandidátů advokacie, neboť úřední postavení advokáta jest mnohem závažnější a zodpovědnější; straně jest práv a ručí za důvěru klientem mu projevenou advokát, nikoli jeho koncipient, který není se stranou v přímém poměru, nýbrž zodpověden jest svému šefovi. Jestliže tedy náš sporný § 30 svým zněním tak říkájíc kopíruje § 7 shora vyložený, nebude a nemůže míti ani on jiného smyslu. On praví, že má-li býti vymožen zápis do seznamu kandidátů advokacie, 1. jest o tom, když kandidát do praxe u advokáta vstoupí, učiniti komornímu výboru oznámení, a že 2. proti odepření zápisu přísluší účastníkům (něm. *den Beteiligten*) odvolání k vrchnímu soudu a od tohoto k nejvyššímu soudu. Vše tedy jako ad 1. toliko s nepatrnými, pro naši otázku naprosto nerozhodnými rozdíly. Prvý rozdíl je ten, že zde se praví, že »účastníkům« (plural) přísluší odvolání, kdežto ad 1. »účastníků« (singular). To má důvod svůj v tom, že účastníkem je tu nejen kandidát, nýbrž i advokát, u něhož ad 1. do praxe vstoupil a jenž patrně oznámení výboru učiniti má, aspoň společně s kandidátem, a oběma přísluší právo odvolání, jak také nejvyšší soud neúchylně uznává. To se tedy vzdor plurálu opět na výbor komorní nevztahuje, neboť on účastníkem ani zde nemůže býti, když jím není ad I., jak tam podrobně vyloženo, a jak plyne i z toho, že se praví, že účastníkům přísluší odvolání proti »odepření« zápisu, neboť výbor nemůže přece odvolávat se ze svého vlastního rozhodnutí. Druhý rozdíl je ten, že zde první odvolání nejde na komorní plenum, nýbrž na vrchní soud. To má důvod svůj právě v menší důležitosti zápisu do seznamu kandidátů: zákon ovšem ponechává advokátnímu stavu i v stavovské judikatuře samosprávu, ale arci jen tak, že poslední slovo má mít vždy nejvyšší soud (§§ 7 a 30 adv. řádu, § 15 odst. 2, § 48 odst. 2 a § 54 disc. stat.), jakožto nestranný rozhodčí, ježto zákon přece jen nechce svěriti je kolegům v povolání, i činí-li nicméně z této stavovské pravomoci tu úchylku, že odvolání z usnesení výboru, odepírajícího zápis kandidáta diriguje na vrchní soud místo na komorní plenum, tedy to činí proto, že nechce při této věci menší důležitosti uváděti v pohyb takový složitý aparát, takový početný sbor, jako je komorní plenum, i devolvuje tedy hned první odvolání na soud, jenž se nalézá v působnosti stále a jenž tedy takovou věc také snáze a rychleji vyřídí. Mimo to tu lze říci, že když povolán k rozhodnutí soud, že povolán orgán na věci naprosto nesúčastněný a že tedy zde tím méně jest třeba, by se komornímu výboru zřizovalo právo odvolání, když i tam, kde rozhodují jen orgány komorní, tedy přece jen stavovské, jest proti povolení zápisu všecek opravný prostředek vyloučen, ježto není zřízen orgán, jenž by nad zachováním zákona bděl, ač by takového orgánu právě proti povolujícímu rozhodnutí komory spíše bylo třeba, než proti povolujícímu rozhodnutí soudu, jak dokazuje určitý případ, ve kterém jedna komora vinila druhou, že proti zřejmému právu zápis povolila, což u soudu a zvláště u vrchního není možno, nýbrž mohlo by se vždy jednati jen o výklad případu pochybného, nikoliv o eklatantně zřejmé porušení zákona.« Jestliže tedy ad I. zákon in favorem uchazeče vyloučil opravný pro-

středek proti povolení zápisu, tím více to platí i zde ad II. I zde je to tedy nejen proti znění zákona, jenž přece výslovně praví, že i odvolání na nejvyšší soud přísluší jen proti o d e p ř e n í zápisu (pokud se týče proti odepření potvrzení praxe nebo proti výmazu ze seznamu), nýbrž je to i proti zjevnému úmyslu zákonodárce, jenž zřetelného výrazu v zákoně samém došel, když se chce odvolací právo komorního výboru do něj vinterpretovati. Kdyby byl zákonodárce mu je chtěl přiznati, byl by to také snadno vyjádřil na př. slovy: byl-li vrchním soudem zápis povolen, přísluší odvolání i komornímu výboru. A konečně — last not least — mělo-li by odvolání příslušet i proti povolujícímu rozhodnutí vrchního soudu, p r o č b y n e p ř í s l u š e l o již proti povolujícímu usnesení komorního výboru. Že ale proti tomuto nepřisluší, je jisté, protože tu není nikoho, komu by příslušelo. Ale zrovna tak neustanovil zákon nikoho, kdo měl bráti v odpor povolující rozhodnutí vrchního soudu. Marně se odpůrců ptáme, aby udali, kde ten předpis zákona je, jenž by komorní výbor k této funkci povolával. Náhled ten je tedy ničím nedoložený a nedoložitelný.

III. Jest však ještě jeden předůležitý moment, jenž to všechno skvěle potvrzuje, a to ten, že z á k o n n i k d e ž n e p ř e d e p s a l p r o o d v o l á n í žádné lhůty, ani v §u 7 (a 21) ani v §u 30, a rovněž tak ani v §u 15/2 disc. stat. Nelze se však domýšleti, že by zákonodárce, v zákonodárné technice sběhlý, nebyl si býval toho vědom, naopak učinil to na jisto nejen v úplném vědomí činu, nýbrž i v úplném vědomí následků. Mohl to však učiniti jen tehdy, když právo odvolání přiznal toliko jedné straně, neboť kdyby je byl přiznal i nějaké straně druhé, tož buď nějakému extraneu na př. finanční prokuratuře jako zástupci veřejných zájmů, nebo nějakému komornímu orgánu na př. tedy právě samému komornímu výboru jako zástupci stavovských zájmů, byl by nutně lhůtu odvolací určit musil, neboť nelze, aby věc trvala do nekonečna in suspenso, aby na př. komorní orgán mohl podati odvolání proti povolení zápisu i po několika letech. To tedy dohromady souvisí navzájem se podmiňujíc: má-li býti právo odvolání č a s o v ě n e o m e z e n o, může příslušet i j e n j e d n ě s t r a n ě. Když pak skutečně je časově neomezeno a zákon je přiznal straně soukromé, uchazeči, nemůže ono příslušet ještě nějaké straně jiné, na př. tedy komornímu výboru jako strážci stavovských zájmů. K tomu doložiti sluší, že sice v případě §u 30 jsou tu účastníci dva, advokát a kandidát, avšak oba dohromady jsou jen jedna strana, neboť nikdy nemohou státi proti sobě, nýbrž jen vedle sebe, působíce spojenými silami oba v jednom směru: k povolení zápisu. Toto zařízení, že přísluší právo odvolací jen jedné straně, pak ale časově neomezeně, srovnává se úplně s řádem práva. Řízení soudní ve stavovských věcech advokátních jest řízením nesporným, jaké se rozmáhá nyní i v záležitostech veřejnoprávních soudům přikázaných. V řízení nesporném však není předepsána žádná lhůta rekursní, pakli je na věci účastněna jen jedna strana, takže tu není odporujících si zájmů a tedy nikoho druhého, jenž by z usnesení nebo opatření v odpor braného byl mohl nabýti práv: 14denní lhůta platí právě jen pro případy, kdy taková práva třetích osob tu jsou. Arg. § 9 odst. 2 a 3 a § 11 odst. 2 nesp.

pat. Časová neomezenost odvolání dokazuje tedy, že legitimace k tomuto oprávněnému prostředku nemůže příslušet ani výboru ani jinému orgánu stavovskému, zkrátka že tu nemůže mimo žadatele zápisu býti žádné druhé strany.

IV. Posavadní opačná praxe nemůže býti důvodem, aby zákonu nebyl zjednán průchod a aby se setrvalo v chybě přes lepší poznání, a to tím méně, když praxe ta otázku legitimace komorního výboru vůbec si neuvědomila a tedy vůbec ji neřeší, nýbrž vychází z aprioristického předpokladu legitimace té, o nějaký výklad Šu 30 (neřku Šu 7) ani se nepokoušejíc a vůbec předpis ten v potaz v žádném směru neberouc. Srv. rozh. č. 208, 631, 1802 sb. n. s. R II 343/20). Repertorní nález býv. víd. nejv. soudu č. 166 (plenární usnesení ze dne 15. února 1898 k č. 2025, Gl. U. n. ř. sv. I. č. 26) rovněž je pro naši otázku zcela bez významu, poněvadž se jí vůbec nezabývá, sešed úplně na scestí: nedovozuje nijak, že a proč výbor komorní, o němž tam vůbec žádné řeči není (ani podle jména) k podání odvolání legitimován jest a nelze s ním tedy vůbec polemisovati. On odpovídá na otázku zda: 1. odvolání přísluší účastníkům jen proti odepření zápisu, při čemž dosah pojmu »účastníků« ani si neuvědomuje, neřku aby jej definoval, nebo 2. zda »tento nárok také proti zápisu komorním výborem odepřenému, avšak vrchním soudem povolenému pořadem stížnosti na nejvyšší soud řešen býti může«, aniž by si uvědomil, že byl-li zápis vrchním soudem povolen, nejde už o odepření a nemůže tedy už býti řeči o stížnosti »proti zápisu komorním výborem odepřenému« a aniž by se při tom i jen slůvkem zmiňoval, kdo k této stížnosti na nejvyšší soud legitimován býti má, ač nikterak není samozřejmo, aspoň z doslovu zákona, že přísluší-li ta stížnost, musel by to býti zrovna komorní výbor, a zodpověděl otázku tu kladně odůvodňuje odpověď v ten rozum, že když zákon přiznává odvolání proti souhlasným rozhodnutím obou nižších míst, tedy že spíše musí stížnost místo míti, když rozhodnutí ta jsou nesouhlasná, v kterémž případě stížnost nepřipouštět odporovalo by prý obecné zásadě právního řádu, že není-li výjimka stanovena, ze změňujícího rozhodnutí druhé stolice odvolati se lze. Ale o tuto zásadu právního řádu zde nikterak nejde (tu přece nikdo nepopíral), nýbrž o to, zda komorní výbor anebo vůbec někdo a kdo je k stížnosti legitimován, zejména tehdy, kdo to jsou »účastníci«, o čemž však nález mlčí, ač to rozhodnuto mělo býti napřed. Je to zrovna tak, jako bychom na otázku, zda první soudce, jemuž II. stolice rozhodnutí změnila, je oprávněn k dovolací stížnosti, dali odpověď, že přece je předpis, že proti změňujícímu rozhodnutí II. stolice opravný prostředek (výjma bagatelní věci) přísluší. S těmito důvody tedy polemisovati nelze. Buď tedy již skladateli otázky problém unikl, anebo myslil-li to správně, autoři nálezu otázky nevystihli. Přípustnost stížnosti jest jiná otázka, než legitimace k stížnosti, ale zde je to právě tak svázané, že zákon propter favorem inscriptionis uznal stížnost proti povolení zápisu za nepřipustnou, zřetelně ji vyloučiv, i není tu proto pro nikoho legitimace k stížnosti. Tedy ta výjimka ze zásady právního řádu, o níž nález mluví, právě zde jest, ovšem jen poloviční, že totiž zákon vyloučil stížnost jen proti povolení zápisu, ale to ať se stalo v kterékoli stolici, třeba již v první

aneb teprv v druhé. Ale to je velmi časté, tak na př. je stížnost vyloučená proti příkazu, aby se manžel vrátil do manželského společenství (čl. I. a) nař. ze dne 27. června 1919, č. 362 sb.), přípustna je však do odepření příkazu, nebo vyloučena je jen proti uznání příslušnosti, nikoli i proti neuznání (§ 45 jur. n.) a j. Docela stejně se to má se zápisy do obchodního rejstříku, pokud není zrovna finanční prokuratura povolána k zakročení, jako v případě Šu 102 zák. o spol. s r. o.: ačkoli soudu rejstříkovému náleží dozor (čl. 26 obch. zák.), tak přece jen proti odepření zápisu je rekurs, kdežto povolen-li zápis, není tu nikoho, kdo by to napadati směl a nemůže rejstříkový soud, když proti němu vrchní soud zápis povolil, tomu stížností odporovati.

Čís. 6595.

Otázku, zda byla strana ve sporu u cizozemského soudu platně zastoupena svým právním zástupcem a zda tento byl oprávněn uzavřítí jejím jménem soudní smír, jest posuzovati podle práva státu, v jehož území byl spor veden.

(Rozh. ze dne 17. prosince 1926, Rv I 1037/26.)

Žalobě o zaplacení 300 zlatých marek bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Právním důvodem, o něž žalobce opřel svůj nárok, jest smír ze dne 11. července 1924 uzavřený právními zástupci stran v jejich rozepři u zemského soudu v Královci. Jde tudíž o smír uzavřený stranami u cizozemského soudu. Strany se rozcházejí v názoru, podle jakých zásad civilního řádu jest posuzovati onen smír, zda podle zásad civilního řádu soudního platného pro země německého státu, jak míní žalobce, či podle zásad civilního řádu soudního platného pro země československé republiky, jak zase namítá žalovaný. Přisvědčiti jest názoru žalobcovu. Ovšem předpisu Šu 37 obč. zák. nelze tu použítí, jelikož tento obsahuje jen zásady hmotného práva, nikoli též procesního. Avšak z povahy práva procesního vůbec vyplývá jednak, že předpisy tohoto práva mohou platiti jenom, pokud sahají hranice toho kterého státu, jednak však, že v těchto mezích předpisy ty musí platiti výlučně. Platí proto pro otázku, jak dlužno v řízení soudním postupovati, princip teritoriální, jest se řídití podle procesního práva platného u soudu, u něhož se úkon činí (Hora, Čsl. právo procesní I. str. 18). Zásadou touto jest ovládáno i procesní právo platné v československém státě. Podle Šu 1 j. n. a čl. I. uvoz. zák. k j. n. lze předpisů jurisdikční normy použítí jen na spory, které jsou zahájeny před tuzemskými soudy, ovšem bez rozdílu státní příslušnosti stran rozepře. Jest proto otázku, zda žalovaný byl v onom sporu vedeném se žalobcem u zemského soudu v Královci platně zastoupen svým právním zástupcem a zda tento byl oprávněn uzavřítí jeho jménem